

Clipe de zbucium

George Topârceanu

Iubita mea, te simt așa departe...
Mi-ai pus pe frunte mâinile subțiri, -
Dar, ca un zid puternic, ne desparte
O pânză de cernite amintiri.

Ființa mea întreagă când te cere,
Tu stai visând, nici ochii nu ți-i miști, -
Și câte taine pline de durere
Se pierd în noaptea ochilor tăi triști!

Eu chem osânda care mă omoară, -
Sălbatic vântul patimii să bată, -
Eu cer icoana ta de-odinioară,
Pe care n-am văzut-o niciodată.

O, cum aș vrea durerea să mi-o-nșele!
Atâtea nopți pustii am adorat-o,
I-am dat și jertfa tinereții mele
Zăbind... Tu numai inima mi-ai dat-o.

Mi-ai dat-o! Floare gingașă de munte
Ce stă deasupra unui larg abis...
(Și chiar acum, când mă săruți pe frunte,
Tu mă săruți cum se sărută-n vis!)

Căci sufletul, ca tristele ruine,
Păstrează-n el lumina altor vremuri, -
Și când o rază-ajunge pân' la mine
Atunci te simt, iubita mea, cum tremuri:

Ea luminează-n tine, fără veste,
Prăpastia trecutului întreg...
Și-atunci duioasa inimii poveste
Eu o ascult, - dar n-o mai înțeleg.

De-aceea-n sara asta mi-e totuna,
Sporește-mi iar durerea sau alin-o,
Te-ntreb, - pierdută pentru totdeauna: -
De unde vii și cine ești, străino?...